

האם הפכו חלק מהפנתרים השחורים מתנועה פוליטית שעוררה אהדה לקבוצת בריונים המטילה חיתתה על ירושלים?

הם מנתנים את הדגל!

„די עוני!“ זאת היא סיסמה בראש פנקס החבר, שחולק לחברי אירגון הפנתרים השחורים. בפנקס, בו קבועה תמונת נושא, מופיעים פרטיו האישיים של החבר.

„אשתי חבשה אותי, מספר קופ, ונימה של התרגשות עדיין בקולו. והמשטרה? „המשטרה פוחדת מהם. אני לא יודע למה.“

מדוע הם עושים זאת? קופ מושך בכתפיו. איננו יודע.

תמורת דמי הגנה? מעולם לא ביקשו ממנו, לדבריו.

ויררה רומזה השתלטה גם על בתי-קפה אחרים. מרגע שנתגלו על-ידי הפנתרים וגדוריהם.

בדואגנו, בית-קפה חדש שנפתח לפני

של בית-הקפה הזה. כאן גם זכו לאהדה ולעידוד.

היום עומד טעמון חשוך ושומם בשעות הלילה. בית-קפה זה, שנהג להשאיר את דלתותיו פתוחות עד השעות הקטנות של הלילה, נסגר עכשיו כבר בשעה שבע בערב.

זה בגלל הפנתרים השחורים, אומר בעל המקום, מרדכי קופ.

בתחילה, חשש לדבר.

„למה לי צרות איתם?“ הוא אומר. הוא זורק מבט אל חיים הנגבי, איש מצפן, ואל אבי ברדוגו, מזכירו של שלום כהן, היושבים באחת הפינות. רק כשהוא שומע, שהסיפורים על השתוללות הפנתרים בבתי-קפה כבר נפוצים ברחבי העיר, וכי בעלי בתי-קפה אחרים היו מוכנים לדבר, מגלה

„הם מכתמים את הדגל שלנו!“ אמר מי שהיה אחד מראשי הפנתרים.

„אנחנו עדים לתופעה מדאיגה בירושלים. הולכת ונוצרת כנופייה אלימה, המורכבת משרידים שהיו קשורים בפנתרים השחורים!“ אמר אורי אבנרי השבוע בוויכוח על הבריונות במדינה. „חלק מהפנתרים השחורים התדרדרו והפכו לכנופייה של בריונים, המטילה אי-מה על בתי-הקפה והמועדונים של ירושלים!“ עברה השמועה בעיר.

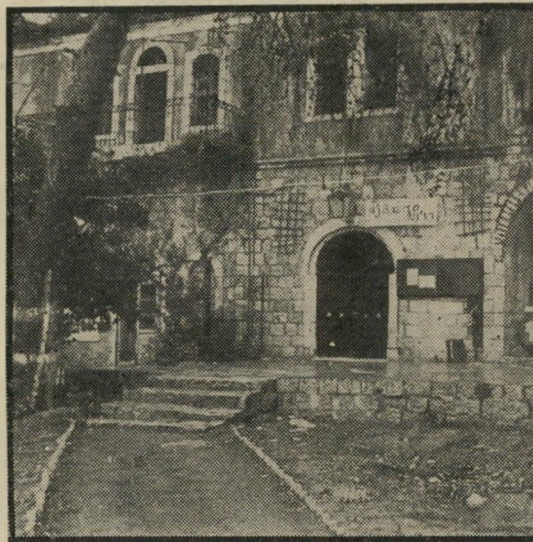
„הולכת ומוקמת כנופייה שחבריה מנצלים את שם הפנתרים, כדי לגבות דמי-הגנה!“ אמרה שמועה אחרת, חמור רה עוד יותר.

מה האמת בכל השמועות האלה? האם הן עלילות, שנולדו על רקע הסיכסוכים בין הפנתרים לבין עצמם? האם הם הגי-זמות? האם מנצל מישהו את שם הפנתרים לחיפוי על מעשי בריונות ופשע?

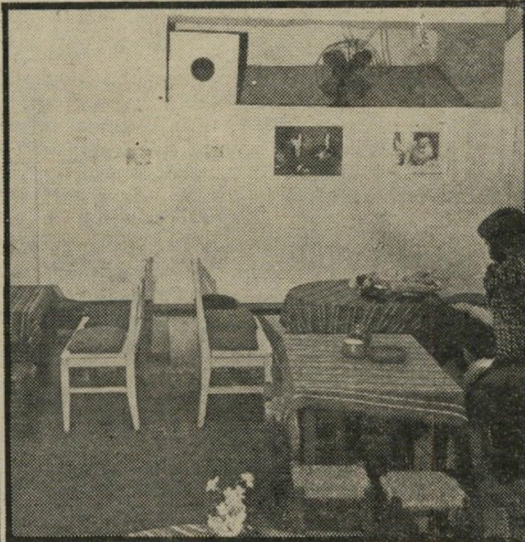
אותם יום או יומיים אחרי כן. בזמן האחרון הפסיקו הפנתרים להופיע במקום, ודואגנו חזר להיות בית-קפה שקט, המושך אליו סטודנטים ישראליים ואמריקאים רבים. מדוע נעלמו לפתע הפנתרים? „יושבים פה חברים טובים שלי, שהפנתרים פוחדים מהם. אבל הם לא עושים את זה תמורת כסף,“ אומר צ'ארלי.

גם הוא מכהיש כאילו ביקשו ממנו הפנתרים דמי הגנה.

ת מקום טעמון ודואגנו תופסת עכשיו הגרריה הקטנה. ערב ערב אפי

מועדון דג'אנגו צמיגים חתוכים

„הגרריה הקטנה“, תיבות דואר מנותחות

קפה טעמון מכה על הראש

שר לראות כאן קבוצה מראשי הפנתרים. מכונסים סביב שולחן אחד, במרתף שקי-רותיו מכוסים בציורים, הם יושבים עד השעות הקטנות של הלילה. ליוסי, בעל הגרריה הקטנה אין טענות נגדם.

„הפנתרים הם נחמדים ושקטים. אם מתייחסים אל בני-אדם כמו שצריך, אז הוא מתנהג כמו שצריך.“

אבל למי שמודמן למקום לעיתים מזר-מנות, קשה שלא להבחין באווירת המתח האופפת את השולחן הפינתי. אווירה המר-כירה מיסבאה במערב הפרוע, בשעה שהי-אקדוחן נכנס פנימה.

אבי לוי, בלונדי בן 17 ודני לביד, בן גילו, אינם חברי האירגון, למרות שהם נלווים אל תבורת השולחן הפינתי. שני

(המשך בעמוד 36)

כארבעה חודשים עליידי צ'ארלי, עולה מארצות-הברית, הם סירבו לשלם. העובדה שבשעליהמקום התעקש להשמיע מוסיקה קלאסית כמוסיקת רקע, במקום שירי פופ, שימשה עילה לשבירת כיסאות וכוסות, להפיכת שולחנות ולניתוח כלי שח ודמקה, בהם נהגו האורחים לשחק. לא אחת, לאחר סגירת בית-הקפה, מצא צ'ארלי את צמיגי מכונניתו חתוכים, גם איומים על שתי ילי-דותיו הקטנות לא נחסכו ממנו.

„הפנתרים הם גנגסטרים קטנים, שרוצים להשתלט על בתי-קפה בכוח הזרוע,“ אומר צ'ארלי הצנום והמוקן. „אין להם שיטה, ואין להם מטרה.“

גם פה לא הצליחה המיטטרה לעזור. „כמה פעמים הזמנתי מיטטרה, אבל היא לא הופיעה. היו פה בלשים. הם עצרו כמה פעמים את המתפרעים, אבל שיחררו

גם הוא נכונות לגלות מהנעשה. הם נהגו לבוא, לשבת במשך שעות, אבל לשלם לא רצו.“ אומר בעל טעמון. „באחד הלילות, כשהסופר דן עומר, העובד פה לפעמים, שירת את הלקוחות, נכנסו סעדיה מרציאנו וצ'ארלי ביטון. סעדיה היכה על הדלפק ויצא. חזר ונכנס, היכה שוב על הדלפק, וכך מיספר פעמים. רק כדי להפחיד.“

הוא גם התפרצויות אלימות, לדברי קופ: באחת הפעמים ביקשו מהמלצר תקי-ליטים בהשאלה, ומססירב לתת להם, היכו אותו בראשו.

בלילה אחר הסתכסך פנתר בשם מוריס קביליו עם אחד מבאי טעמון, והשניים יצאו אל המדרכה שלפני בית-הקפה. היתה שעת-לילה מאוחרת, הוויכוח התלהט, ואו-שלף מוריס סכין, נעץ אותה בכסך יריבו.

או שמו קשורים כמה מאנשי הפנתרים במעשי-בריונות לשמם? כתבי „העולם הזה“ יצאו לחקור את השמועות, את מקורן ואת מידת מחי-מנותן, להלן הדו"ח שלהם:

„טעמון“ הוא בית-קפה קטן ברחוב המלך ג'ורג' בירושלים, מול בניין הכנסת הישנה. כאן, באווירה דחוסה מעשן סיגריות, כשכרמלה, התימניה הצנומה, מגישה כוסות קפה וביירה, נהגו להיפגש ולדון בבעיות עולם אנשי בוהמה, סטודני-טים מרדניים, אנשי מצפן, מרצים מהאוני-ברסיטה וסתם חיילים שניקרו למקום.

בשקס אירגון הפנתרים השחורים, נרא-תה הצטרפות חבריו אל באי המקום טבעית ומובנת מאליה. עד מהרה הפכו מנהיגי הפנתרים לחלק בלתי-נפרד מהנוף האנושי